Мов завмерло село, всі поснулись,
Ані рипне, ні блимне ніде,
Тільки чути, як затишком вулиць
Десь гармонь самотою іде.

Попід всіми ворітьми блукає,
Вийде в поле, знов верне до хат,
Мов когось серед пітьми шукає,
І не може ніяк розшукать.

Прохолодою дихає з неба,
Рясно струшує яблуня цвіт...
Ти признайся, кого тобі треба,
Гармоністе закоханих літ.

Може тут вона, поруч з тобою,
Та не зна, чи її це ти звеш.
Чом блукаєш всю ніч самотою,
Чом дівчатам заснуть не даєш?